

Potser a setembre

Àngels Moreno

Sembla que tota la meua vida gira i gira, com en el tango, al voltant d'una mateixa cosa: una xifra. Una xifra que s'interposa obstinadament entre la meua persona i això que es diu «la felicitat». Una xifra que és com una clau que obri tots els panys de les desgràcies, com una maledicció que m'ha pujat a l'esquena i m'acompanya tothora i pertot arreu, com un malson del qual mai no acabe de despertar.

La xifra que em trepitja els talons en els últims temps és tres milions, i, curiosament, totes les coses que em passen des d'aleshores, en una successió digna d'estudi, tenen a veure amb ella. Potser el temps dirà, si abans no em mata, si aquesta cadena d'esdeveniments és cosa de l'atzar, el fat, la malaurança o la fetilleria d'algú que em vol destruir.

Les persones que m'estimen de debò i que em donen suport contemplen la meua situació des d'un altre punt de vista, d'una manera més pragmàtica, i opinen que les meues desgràcies no són producte de cap maledicció, sinó més prompte conseqüència de la meua excessiva bona fe barrejada amb la mala sort, que s'ha encapritxat de la meua persona com un d'aquells amants llefiscosos que no et deixen tranquil·la ni un sol moment. I potser tenen raó, encara que jo em resistisc a acceptar aquesta mena de fat i em trenque el cap buscant altres causes de les meues desgràcies, unes causes més misterioses que, tal vegada, es troben més enllà del comú enteniment. I aleshores em bota a la cara, com en un malson, la maleïda xifra amb uns zeros grossos com pi-

lotes, que m'acacen redolant redolant a una velocitat vertiginosa i dels quals mai no puc lliurar-me.

Tot començà el dia que arribaren a les meues mans tres milions de pessetes. El fet de ser posseïdora d'aquell capital m'havia fet sentir-me la dona més rica del món, tot i que era conscient de la inconsistència de la meua fortuna. Però la situació era nova per a mi i, ja se sap, tot en aquesta vida és relatiu.

Aquells diners, i un bon pessic més que me'n vaig polir al punt, eren el que em va correspondre per la venda de la casa dels meus pares, que ens repartírem entre el meu germà i jo a parts iguals, com calia, tot i que, a l'hora de la veritat, el Ramon, valent-se de la seua situació de pare de família i de tots aquells arguments que ell sabia treballar-se de meravella, em féu pagar a mi totes les despeses derivades de la venda: notari, hisenda, plus-vàlua, intermediari i algun estrany impost que vaig preferir no aclarir per tal de no barallar-me amb ell. Les dones, especialment si no ens hem casat, sovint ensopeguem amb aquesta mena de situacions d'egoisme per part de la família, que sembla no adonar-se de les nostres pròpies necessitats o de les nostres il·lusions. És a dir, que la família, de tant en tant, s'aprofita prou de nosaltres.

Jo no m'he casat fins ara, ni està en el meu ànim fer-ho, de moment. Em sent còmoda en la meua situació i no necessite canviar. Tinc un mitjà de vida acceptable, una bona col·locació a la centraleta telefònica d'una empresa pública. Un treball una mica monòton, això és cert, sempre dient i escoltant les mateixes coses a uns interlocutors de vegades obtusos i amoïnosos, però, en compen-

sació, em dóna la seguretat econòmica i, en conseqüència, la independència, que és la cosa més important.

Tinc un pis en propietat que no compartesc amb ningú. Noranta metres quadrats, cèntric, assolellat i d'una construcció ben acceptable. Me l'he decorat i moblat a poc a poc i al meu gust, i també a la mesura de les meues possibilitats econòmiques, perquè, a mi, no m'agrada estirar més el braç que la mànega. El resultat ha estat un pis bonic i harmoniós en el qual, fins i tot, m'he permés algun luxe: rebedor amb consola Lluís XV i espill amb marc daurat, un magnífic saló amb tresillo de tapisseria anglesa estampada amb colors pastel, taula i cadires de disseny i altres mobles i objectes decoratius i complementaris, triats d'un en un amb molta cura.

El que més em satisfà, però, és el meu dormitori: una àmplia estança amb balcó al carrer, decorada amb una barreja acurada d'estils que crea un ambient relaxant i confortable on destaca l'atractiva raconada amb el secreter de roure i la cadira de reixeta sobre una estora persa autèntica. En fi, totes les coses per les quals he estat pagant lletres durant més de quinze anys. De vegades em pregunte en què podria millorar-me la vida el matrimoni i la resposta és sempre la mateixa: en res. Més aviat podria representar per a mi una font de complicacions.

De tota manera, d'ocasions de casar-me, n'he tingudes, i no poques. No sé per quina raó caic bé a la gent i sempre he tingut a prop algun borinot brunzint-me a l'orella, encara que mai no he arribat a comprometre'm seriosament amb cap d'ells. Tal vegada a causa del meu gran defecte: la indecisió. Amb ella entropesse sempre a l'hora de prendre determinacions, i prou que m'ha perjudicat al llarg de la vida.

D'una altra banda, i com que la contradicció és una de les condicions més arrelades a l'ésser humà i jo no podia quedar-me darrere, també em manca el do de la reflexió, i moltes vegades el perjudici m'ha vingut pel fet de prendre decisions massa ràpidament. Com em va passar amb aquell negoci, en el qual, sense tenir cap necessitat ni entendre un brot de qüestions comercials, em vaig veure embolicada de la nit al dia.

Va ser en la boda d'uns amics comuns quan Ferran i Xavi, que sempre han estat encaparrats en empreses i projectes, em parlaren del negoci per primera vegada. I ho feren amb tanta vehemència que, en un tres i no res, vaig quedar convençuda que si no l'acceptava perdria la gran oportunitat de la meua vida, aquell colp de sort que diuen que cal saber caçar al vol.

Feia ja una temporada llarga que no havia tingut contacte amb aquells dos amics meus que, probablement, aleshores ja estaven assabentats que jo disposava del capital per a dur endavant el negoci. En aquell temps, Joan ja havia eixit de la meua vida, o, millor dit, havíem deixat la relació constant dels últims anys. D'altra manera, ell, que sempre ha estat un home seriós i ponderat, m'hauria fet reflexionar abans de llançar-me en aquella aventura boja que va ser el principi de les meues desgràcies.

Joan havia representat una amistat molt especial per a mi en una etapa de la meua vida que sempre recordaré amb nostàlgia. Havia estat una amistat tendra i generosa en qui confiar totes les avinenteses de la vida, aquell amic que estimes de debò i que substitueix tantes altres

relacions humanes perquè sembla que és ell tot el que necessites. Després, quasi sense adonar-te'n, les situacions canvien i un dia comproves que, d'aquella amistat que semblava la cosa més sòlida del món, sols et queden un grapat de vivències que tractes de conservar vives, com un gran tresor, per poder tirar-ne mà en els moments de descoratjament.

De Joan guarde el record de la seua presència en eixir del treball, de la seua companyia, dels seus consells, dels llargs i confortables passejos al seu costat i de les perllongades converses durant les quals el temps es volatitzava i tots els problemes de la vida s'esvaïen com un terròs de sucre en un got d'aigua. De vegades també discutíem, però les nostres divergències mai no ens duien a enutjar-nos ni entelaven aquella bona i ferma amistat nostra. Pot ser que durant aquella època, encara no massa llunyana en el temps, haguera passat pel meu costat allò més semblant a la felicitat, sense que res no poguera fer jo per retenir-la.

Joan va conèixer Elisabet en un viatge que féu a València. Treballava en la mateixa empresa que ell, però a l'oficina central, i era una d'aquestes joves de falda curta, cames llargues i cabell rull i escarotat, llestes i resoltes en qualsevol situació i que fan les coses sense pensar-les dues vegades i, a més, encerten. Joan em parlà d'ella des del primer dia; i el to que va utilitzar m'hauria d'haver fet plantar les orelles, però jo no sóc d'aquelles persones geloses i absorbents, i ho vaig deixar córrer. Després vingué, per pura casualitat, la proposta de l'empresa de traslladar-lo a la central, amb la consegüent millora d'estatus i la natural satisfacció personal. I, ja se sap, amb

la distància, unes relacions es gelen i altres entren en calor, i allò que et semblava impensable va anar prenent possessió de la realitat.

Un dia vingué de València amb ella i em va telefonar per presentar-me-la. Anàrem a una cafeteria que abans havíem freqüentat Joan i jo. Estava força desvanit de fer-me conèixer Elisabet i era evident que li havia parlat prou de mi. Però jo no estava segura que aquella situació em satisfera. Els vaig guaitar algunes vegades a través d'un espill gran que hi havia a la paret de davant i em vaig adonar, una mica decebuda, que ella era ben bonica i prou més jove que nosaltres, que ell se la mirava embadocat i que no hi havia dubte que estaven fets l'un per a l'altre.

Ací acabà aquella relació nostra que en un temps semblà tan ferma i que ha quedat reduïda a un parell de telefonades convencionals a l'any i alguna frase de record a través d'algun amic comú.

D'aquesta manera i quan menys m'ho esperava, em vaig quedar, en un llamp, sense la dolça amistat de Joan. Igual que em va passar temps després, salvant, naturalment les distàncies, amb els tres milions de pessetes. I no em consola pensar que la felicitat i els diners van i vénen, ja que, pel que a mi respecta, més aviat van que vénen, i les coses bones que em dóna la vida les perd sense remei només tastar-les.

Amb negocis com aquell, hi ha gent que s'ha fet d'or en quatre dies. Xavi i Ferran, els quals tota la vida he conegut ficats en negocis, me n'explicaren el funcionament punt per punt abans que decidira la meua participació. S'hauria dit que l'empresa no tenia cap complicació ni possibilitats de fracàs, però, ara que ha passat tot, em ve al cap una frase de mon pare: «Les coses, sobre el paper són d'una manera, i en la pràctica, d'una altra ben diferent». ¿Per què la repetiria mon pare tan sovint? Per desgràcia, m'adone massa tard de com n'era d'encertada.

Xavi i Ferran eren dos amics meus de sempre. Els nostres pares ja ho havien sigut i ens criàrem pràcticament junts al mateix veïnat. Havíem assistit a la mateixa escola i havíem compartit els jocs i les aficions de la infantesa. Ells sempre havien sigut una parella de bojos, però sense mala fe, i, tot i que sempre els havia encantat de fer-me entujar, de segur que mai no haurien desitjat veure'm clavada en aquest embolic.

Em proposaren el negoci perquè ells hi confiaven i tenien l'oportunitat a la mà, però, com era normal en l'un i en l'altre, no tenien ni un duro.

Aleshores feia poc que el meu germà i jo havíem venut la casa dels pares i jo podia disposar del capital. Es tractava, com en la majoria dels negocis, de comprar, vendre i arreplegar els beneficis. En el pitjor del casos, canviaríem els diners i la faena se l'enduria el dimoni. De manera que el risc era mínim i tiràrem endavant. Pot ser que la dosi d'exotisme que contenia el projecte fóra un

dels factors decisius que m'hi féu entrar. L'excés de fantasia també m'ha fet mal al llarg de la vida.

A les ciutats japoneses d'Osaka i Kobe teníem un contacte molt ben introduït que seria la peça fonamental en aquella societat que pensàvem iniciar. Allí es fabricaven, especialment per a l'exportació, uns productes molt nous i a uns preus increïbles. Ja se sap: producció en sèrie, mà d'obra barata, plagi de patents i totes aquelles coses que contenen dels japonesos i que sempre ens han deixat bocabadats.

La nostra missió consistia a importar i comercialitzar productes fabricats al Japó, però inventats i dissenyats pels alemanys i dels quals els japonesos havien fet una rèplica exacta o, encara, millorada i a preus molt competitius. Aquell tipus de comerç d'importació i exportació estava en ple auge al nostre país, fins al punt que tot aquell que prosperava en els últims temps, era segur que es dedicava a l'*import/export* o a la construcció. O al tràfic de droga, cosa en la qual no vull ni pensar.

Els japonesos treien un producte i, si causava impacte als Estats Units, el nostres contactes a Kobe i Osaka li feien el seguiment fins que el mercat en quedava saturat i la venda començava a caure en picat, moment que aprofitàvem per adquirir, en orri i a preu de saldo, tot el romanent del producte. Ens l'enviaven i nosaltres el distribuïem de la manera que ja teníem prevista, el cobràvem al comptat i una altra vegada començava la cadena, un cercle inacabable que hauria pogut convertir la nostra petita societat en una gran empresa en quatre dies. Mai no he sigut ambiciosa, però m'ho feren tan fàcil i tan interessant que no m'hi vaig poder resistir.

De tots els detalls relacionats amb el negoci, n'hi havia un d'indispensable: per tal d'aconseguir l'objectiu havíem d'entrar en competència amb Taiwan. Una condició essencial, les raons de la qual mai no he estat capaç d'explicar-me, perquè, si entràvem en el coscoll dels detalls, jo perdia el fil a l'acte. Entenia, no obstant això, que aquell era un negoci viable i una oportunitat digna de ser aprofitada. I punt.

Encetàrem el negoci amb un producte ben original. Un tirabuixó que, a mesura que treia el suro de les ampolles, feia sonar un vals vienés, alhora que en sorgia de la part superior una petita ballarina executant graciosos moviments. Aquests efectes s'interrompien de sobte en el moment que el tap quedava alliberat. Aleshores tot el mecanisme tornava a la posició inicial, de manera que ningú no hauria pogut sospitar l'original característica de l'artefacte.

La gelosa de la meua veïna, Lluïsa, que és especialista a pronosticar desgràcies i sempre mira les coses per la banda més enrevessada i negativa, aprofitava qualsevol ocasió per a dir-me, sense que ningú li haguera demanat opinió, que aquell negoci era com el conte de la lletera i afegia al comentari un somriure escèptic que m'empipava. Aleshores em penedia d'haver-li contat res, perquè amb aquesta classe de persones sempre és millor anar amb compte. Ara, després del que ha passat, deu estar ben satisfeta i de segur que va contant a tot el món que va encertat el pronòstic, com si d'un concurs de televisió es tractara. I és que hi ha gent que té mala bava.

Que el negoci fracassara al primer intent, va ser només qüestió de mala sort, perquè el projecte estava ben

estudiat i, una vegada haguera estat la rodeta engraixada, hauria pogut funcionar tot sol. Encara que els negocis, sobre el paper són una cosa, i... bé, allò que deia mon pare, que era un home de poques però encertades paraules.

Els records d'aquesta etapa de la meua vida han acabat per deprimir-me. I no solament pel que significa la pèrdua dels diners, sinó també pel seguit de conseqüències que va tenir aquella desafortunada experiència i que encara arrossegue. Per sort, les meues companyes Suni i Dolors han vingut a trencar el fil dels meus pensaments.

«Ja estàs calfant-te el pot», m'han dit en to de retret.

Suni sempre diu que els meus ulls, més que l'espill de l'ànima, són un balcó obert de bat a bat per on es passen nus tots els meus pensaments. I deu ser cert, perquè sempre me'ls endevina.

«Vinga, espolsa't els fantasmes i anem a fer un pas-seget.»

He obeït com una xiqueta i m'he deixat portar per les meues estimades companyes. «No et penedisques mai de res del que has fet —sol dir-me Suni—; el passat és mort, és el present l'únic que compta.» Aquesta reflexió hauria de fer-se-la ella mateixa més sovint.

Amb tot i això, i encara que tracta de llevar-li importància, quan parlem d'aquell negoci Suni sempre acaba dient-me, amb una miqueta de xanxa, que ella no hi hauria arriscat ni un cèntim, comentari que em deixa més tallada que un pernil.

Però encara és pitjor quan parlem de Carlos Gustavo. Aquest tema la posa de mala gaita i és l'única cosa en què coincideix amb Dolors. Les dues li han pres fòbia sense conèixer-lo ni haver-lo vist mai, només jutjant-lo pel que

els he contat d'ell, que, si bé ho mire, ha sigut ben poc. Diuen les meues amigues que, als individus com ell, se'ls veu venir de lluny i que he sigut una bleada confiada.

He d'anar amb compte de tocar aquest tema perquè encara el tinc tendre en el cor. D'això, les meues companyes no se n'adonen i m'alegre que així siga. El que m'ha passat amb ell em dol prou-més que el fracàs del negoci i, en cert sentit, també més que aquest altre afer que ha trastocat per complet la meua existència.

Carlos Gustavo va entrar en la meua vida en l'època en què estàvem estructurant el negoci i, en certa manera, a causa d'ell. Els esdeveniments es van produir d'una manera encadenada.

A més d'ésser sòcia capitalista, jo prendria al meu càrrec altres funcions, una de les quals havia de ser la d'interpret, encara que mai no la vaig arribar a exercir. Havia estudiat anglés durant una bona temporada i em defensava bé en aquell idioma que havia de ser tan necessari a la nostra empresa. Clar que una cosa és dir-li a un *guiri* «*What can I do for you?*», de carrereta, i una altra, parlar de negocis per telèfon amb el Japó. De manera que, per a aquestes ocasions, avisàvem Jordi, un amic dels meus socis que havia viscut als Estats Units i parlava l'anglès *fluently*. Jordi es portà molt bé amb nosaltres en el poc temps que va durar l'empresa, i si calia telefonar al Japó per a una informació complementària, ho feia amb molt de gust i sense cobrar-nos ni un duro. Sols quan es tractava d'una autèntica gestió comercial, hi aplicava la tarifa i sempre era molt considerat.

També la comptabilitat havia de passar per mi. «Miqueta, els comptes han de ser cosa teua, que ets la més

organitzada», em digué Ferran el primer dia, i Xavi s'hi mostrà d'acord.

Jo havia estudiat comptabilitat al col·legi, però açò era una altra cosa. Haguérem d'adquirir un equip informàtic i un apropiat programa comptable i de gestió. No era qüestió de dur un negoci modern com aquell amb una llibreta i un llapis. De manera que adquirírem l'equip i em vaig inscriure en un curset d'iniciació ràpida a la informàtica, tema del qual jo no en sabia un mos.

El programa, un dels més avançats del mercat, es deia Congestió, nom que pot semblar peregrí però que sintetitza la idea de la informatització de la gestió i la comptabilitat empresarial, amb aquesta dèria que hi ha ara de comprimir-ho tot. I així vaig començar a endinsar-me en la informàtica, aquest invent que des de fora sembla tan complex i que en realitat no ho és, ja que tot el seu secret consisteix a conèixer-ne el llenguatge i a saber entrar en el fons de la qüestió.

Al principi vaig trobar certes dificultats per a seguir el ritme del grup de joves amb els quals compartia el curset. La joventut d'ara està molt ben dotada per a la informàtica i sembla que ha vingut al món amb un xip al cervell i un teclat sota el braç, i jo em sentia un poc perduda entre aquell maremàgnum d'opcions, menús, codis, dígitos i *back ups* i no trobava la manera de diferenciar el *soft* del *hard*, fins que entrà en escena Carlos Gustavo.

Vingué a substituir esporàdicament el professor habitual i la diferència va ser notable, almenys per a mi. No hi havia punt de comparació a l'hora d'explicar l'entrellat de la informàtica, encara que no tots els alumnes eren de la mateixa opinió i fins i tot hi havia qui deia que Carlos Gustavo no tenia més que «portada» i que, de fet,

en qüestió d'informàtica no en sabia un brot. Ell era argentí, fill d'espanyol i italiana, i la seua vertadera professió era la psicologia, ofici que fins aleshores no havia pogut exercir ací, encara que no perdia l'esperança de fer-ho algun dia. Però, d'informàtica, digueren el que digueren els envejosos, en sabia molt, i jo, en tan sols una setmana, vaig avançar el doble que en tot un mes.

Carlos Gustavo era un home captivador, d'això no hi havia dubte: abrinat, de cabell obscur i arrissat que li queia damunt el front i que, sovint, com una mena de tic, es tirava cap enrere amb els dits en un simpàtic gest de trapella. Posseïa una mandíbula pronunciada i uns ulls verds de mirada profunda que semblaven sincers. Tenia paraules i arguments convincents per a qualsevol tema, i un parlar dolç i cadenciós que embadalia. Utilitzava unes expressions que jo només havia sentit en les pel·lícules i en els tangos i que contribuïen al seu atractiu. Deia «*regio, regio*» en lloc de molt bé i em parlava de *vos* com si fóra una dama de les pel·lícules antigues. Totes les xicones del curset se'l miraven amb cara de gates en zel, però ell es decantà per mi des del primer moment, tot i que jo era la més gran del grup.

Sovint, quan enyorava el seu país, la família i els seus amics allèn la mar, i es posava trist i malenconiós, s'aferjava a mi i a la meua companyia i em feia confident d'excepció de les seues enyorances. En aquells moments era com un xiquet desvalgut que contrastava amb la imatge que m'havia format de l'home dur i valent que havia lluitat, fins a les últimes conseqüències, per la justícia al seu país, d'on havia hagut d'eixir a corre-cuita fugint de la dictadura de Videla i deixant darrere família, amics i, en definitiva, tot un passat que mai més no recuperaria. Un aventurer, potser, però també un idealista i un romàntic

sempre ben disposat a arriscar la vida per una causa justa. Tot això pensava d'ell, raó per la qual se'm fa tan difícil entendre la seua conducta posterior, tan inesperada i desconcertant.

Primer, vingueren les paraules de Xavi, que em van caure damunt com una llosa. Després, la sobtada i misteriosa desaparició de Carlos Gustavo, de la qual encara no he rebut cap mena d'explicació.

Però no vull avançar-me als esdeveniments. No el jutjaré fins que no tinga, a les mans, totes les peces del trencaclosques. Tancaré els ulls al dubte i em quedaré amb els records més dolços d'aquella relació que em va proporcionar tan noves i inoblidables experiències.

M'he decidit a participar en el curset de decoració que s'iniciarà la setmana propera perquè necessite, de manera peremptòria, ocupar al màxim el cos i la ment. Serà una bona teràpia i, a més, sincerament pense que estic capacitada per a l'exercici de la decoració. Diuen que la profesora està molt ben qualificada i estic segura que gaudiré amb la coneixença de les tècniques i els entrellats d'aquesta bonica activitat. També tindrem conferències sobre decoració i disseny impartides per coneguts professionals del medi. Crec que he pres una determinació encertada.

Aquesta vesprada he d'entrevistar-me amb Miquel, el meu nou advocat, un xicot jove i apassionat per l'advocacia que treballa, de fa poc, per a la meua empresa. Me l'ha proporcionat el meu director, en adonar-se que el que tenia fins ara no feia més que deixar córrer el temps i rifar-se'm. He de reflexionar sobre un grapat de qüestions abans de posar-me definitivament en les seues mans. Aquesta serà la primera entrevista personal amb ell, encara que ja hem parlat algunes vegades per telèfon i m'ha fet la impressió que, a diferència de l'altre, és una persona objectiva, honesta i eficient que espere que sàpia infondre'm la seguretat que tant necessite en aquests moments. He de prendre nota de tot allò que se'm vaja acudint per tal de no oblidar-me de res a l'hora de l'entrevista i aprofitar-la al màxim.

Amb un bloc i un bolígraf, he tractat d'aïllar-me i me n'he anat sola a fer un tomb i prendre un poc l'aire

abans de dinar, mentre vaig anotant acuradament els punts per tractar. Però ha estat inútil: quan més abstracta em trobava, he sentit darrere meu la veu de Dolors que em cridava bramant, com sempre fa. És un vici que no puc suportar. Dolors és impulsiva, temperamental i ober-ta, i ama d'una veu cridanera que fereix l'oïda i que, a més, no sap controlar, la qual cosa sempre li ha portat problemes. Tots els seus actes i les seues reaccions estan guiats per impulsos, quasi per convulsions. Per aquesta raó, la gent se'n sol guardar, tot i que té el cor més gran i més tendre que mai he conegut en ningú.

«He vist en una revista un pentinat fantàstic per a tu —m'ha dit feñt grans escarafalls—. Te'l faré aquesta ves-prada perquè vages a la cita preciosa com una princesa.»

Dolors sap molt d'això i voldria que tots els dies em deixara pentinar per ella. És la cosa que més li agrada i la professió que hauria volgut tenir, encara que la vida li n'ha proporcionat una altra ben diferent. Li he dit que no, que moltes gràcies, que noestic d'humor per a pen-tinats. Tal vegada li ho he dit en un to una mica eixut i Dolors se n'ha anat un poc emmurriada.

En certs aspectes, Dolors em recorda el meu germà. És dominant com ell i fins i tot violenta, i sempre creu estar en possessió de la veritat. Com el Ramon, canvia sovint d'humor i mai no saps com la trobaràs al cap de mitja hora. En aquest aspecte, és la dona sorpresa. També com Ramon, té una gran habilitat per a idear fantasies i per a fer-me sentir culpable de tot el que passa entre nos-altres. Quan discutim, sempre he d'acabar doblegant-me a ella per tal de no sofrir el seu enuig, ja que de cap ma-nera no pot tolerar que li duguen la contrària. Amb el meu germà passava igual, i prou que m'ha fet patir en aquesta vida el seu caràcter.

Pensant en les passades de Ramon, en els esclats de geni de Dolors i en l'entrevista amb Miquel d'aquesta vesprada, he acabat posant-me nerviosa i veient-ho tot negre. No he dinat i he estat a punt de desistir de l'entrevista amb l'advocat tot i que és tan essencial per a mi. Finalment hi he acudit sense haver-hi reflexionat i sense haver-la preparada.

Tot ha eixit millor que no em pensava i he tornat prou satisfeta de l'entrevista. Miquel m'ha deixat ben clar que la clau de tot està en localitzar Ferran i Xavi i que, fins i tot, podria recuperar els diners del dipòsit que vaig lliurar per al negoci si aconseguia proporcionar-li la documentació necessària. M'ha donat unes instruccions ben concretes, que he anotat a la llibreteta amb molta cura amb el propòsit de dur-les a terme de la manera més ràpida possible, ja que la meua situació es fa insofrible per moments.

En efecte, l'entrevista m'ha deixat satisfeta i en ella he pogut apreciar la gran diferència que hi ha entre Miquel i l'anterior advocat, que tot ho feia difícil i a penes mostrava interès per les coses que li explicava, com si ja vera la causa perduda. Hem quedat de veure'ns de nou divendres que ve.

A la nit no he pogut dormir. Me l'he passada en vetla, donant tombs al llit i repassant mentalment l'estrany comportament del meu germà en els últims mesos. Sense voler fer-ho, he posat en marxa la moviola i he tornat a viure l'episodi de l'última vegada que vingueren a casa el Ramon i la seua família, fa, ara, gairebé deu mesos.

Es tracta d'un exercici dolorós però inevitable al qual em sotmet de tant en tant no sé bé si per masoquisme, per retenir d'un en un els detalls o per tractar d'esbrinar el misteri que conté l'estranya actitud del meu germà.

La meua cunyada m'havia telefonat des d'Alcoi per anunciar-me la visita. Vindria la família en ple, i ja em va sorprendre que ho feren sense cap motiu especial. És a dir, no era Nadal, ni Cap d'any, ni les vacances d'estiu, ni hi havia cap altre motiu que ho justificara. I, com que me'ls coneixia de sobra, em vaig posar alerta.

Mentre em qüestionava què era el que es duien entre mans, em vaig posar a preparar alguns dels menjars preferits pel meu germà i també pels meus nebots i la meua cunyada: coca de pebre i tomaca, amb la recepta de ma mare, que sempre m'eixia tan bona, ous farcits i flams de café. Vaig comprar xocolata d'ametla, que encanta el Quim, pastís de formatge per a l'Andreu, i algun altre capritxet que habitualment no em permet i amb el qual tractava d'afalagar els meus visitants. Després vaig preparar les cambres, vaig torcar la miqueta de pols dels mobles, vaig passar el drap humit per terra i, als llits, vaig col·locar els llençols de fil que li agraden al Ramon perquè diu que li recorden la infantesa i la casa dels nostres pares, encara que, a sa casa, no demana tanta finor. Unes floretes silvestres a les tauletes de nit, també com feia ma mare, van rematar els preparatius per a rebre la meua família, l'única cosa que tinc al món.

Estava en peu des de les set del matí i, entre la jornada de treball i els preparatius, no havia parat en tot el dia. No tenia ni ganes de sopar. Em vaig deixar caure al sofà i vaig engegar la tele sense prestar-li massa aten-

ció. Va ser aleshores, repassant mentalment totes les coses que havia fet i amb la intenció que tot estiguera com calia, que em vaig adonar que encara em faltava un detall. Un detall molt important: la bicicleta. Era l'única cosa que interessava als meus nebots quan venien a casa i la primera que em demanarien per pegar a fugir amb ella al parc de Sant Pere, que està justament darrere de casa. De segur que s'endurien una bona desillusió en saber que no la tenia. És més, potser s'enutjarien, sobretot Andreu, que era el més consentit dels dos. De fet, els emprenyava prou haver de venir a visitar-me, tret de l'estiu, en què podien anar a la platja cada dia. Això sí que els encantava.

Xavi m'havia emprat la bicicleta amb la promesa de tornar-me-la de seguida, i d'això feia dos o tres mesos. La seua informalitat no em venia de nou. De manera que, un poc alterada, li vaig telefonar sense esperar al dia següent. Eren més de les deu de la nit, però hi havia massa confiança. Faltaria més.

Xavi no era a casa, estava de viatge, però Ferran va estar molt content de sentir-me.

—¡Quina sorpresa, Mineta! —em va dir.

Ferran i Xavi sempre em diuen Mineta i ara sé ben bé per què.

—Precisament aquests dies pensava en tu i m'havia proposat visitar-te.

Li vaig explicar el motiu pel qual li telefonava i, sense dubtar un segon, es va oferir a dur-me ell mateix la bicicleta, que devia estar a la cambra de les andròmines. En un instant me la portaria a casa i restaria una estoneta amb mi, que ja tenia ganes de veure'm.

Abans de vint minuts, els ulls negres i somrients de Ferran aparegueren per la llinda de la porta de ma casa,

tal com m'havia promés, però amb una petita variació: en lloc de la bicicleta duia a la mà un embolcall de paper d'estrassa en forma d'ampolla.

Em va abraçar, em va besar i, quan va acabar amb tota la cantarella de paraules complaents i de laments pel temps que havia passat sense veure'm, li vaig preguntar per la bicicleta. «¡Ah, sí! ¡La bicicleta!» De sobte, semblava recordar el motiu principal de la seua visita. «No hi era.» I em ficà entre les mans l'ampolla embolicada, com si d'aquella manera quedara tot resolt.

—¿No? —vaig dir prenent-li-la i esperant l'explicació.

—No. Deu estar a la cotxera i no en tinc la clau.

—¿A la cotxera? —vaig dir, estranyada—. Em pensava que l'havia venuda, la cotxera. Xavi em va dir que...

—Sí, sí. L'ha venuda, però encara està pendent de buidar-la. De tota manera, Xavi no tardarà a tornar del viatge, supose.

—Però ¿quin viatge és aquest tan llarg i misteriós? ¿On se n'ha anat?

Vaig veure ben clar que Ferran no estava disposat a donar-me explicacions sobre el misteriós viatge del nostre amic.

—Un assumpte d'ell —va dir només. I tot seguit va canviar de conversa.— Però ¿no penses convidar-me a un cafenet, Mineta? Destaparem la botella. És un conyac excel·lent, ja ho veuràs. El conservava expressament per beure-me'n una copeta amb tu.

Em va pessigar la galta i jo me'l vaig mirar amb sornegueria perquè coneixia el truc. Ferran detragué la mirada.

—Bé, Mineta, amb tu o amb qualsevol altre amic de debò. ¡Com ets!

No va ser menester preguntar-li a què dimonis havia vingut a aquelles hores, si no duia la bicicleta. Ho vaig veure clar al cap d'un moment mentre ell m'oferia mesurar-me una copeta i jo li recordava que no m'agradava el conyac ni cap altra beguda alcohòlica.

—T'he dit abans que pensava en tu avui mateix i era cert. A banda de veure't i totes aquestes coses, necessite que em faces un favor. No és res complicat..., ni de diners —l'observació era molt oportuna—, és que a casa tenim una avaria de fontaneria prou greu i demà han de tallar l'aigua i picar els taulells de la cambra de bany. He d'anar-me'n de casa fins que s'acabe l'obra, però he d'anar-me'n ja. Odie les obres i els obrers i, a més,estic una mica deprimit i necessite companyia. La teua especialment, Mineta. Serà només qüestió d'uns dies.

Em va dirigir una mirada tendra i llastimosa, d'aquelles que sempre acaben commovent-me. Però semblava que no s'havia assabentat de res del que li havia explicat sobre la imminent visita de la meua família, la qual circumstància m'impossibilitava d'acollir-lo a casa per falta d'espai, a banda que ni ell ni Xavi no havien tingut mai una bona relació amb el meu germà. De menuts, quan érem veïns, es barallaven sovint a causa dels jocs i, en passar el temps, els dos es confabulaven per a fotre-li els plans, al Ramon, de manera que sempre estaven enfrontats. Per aquesta causa, mai no havia volgut parlar al meu germà de la meua societat amb Xavi i Ferran en l'empresa d'*export/import*. I després del fracàs, menys encara.

Li vaig dir a Ferran que podria quedar-se a partir de dilluns, quan ja se n'haguera anat la meua família. Al capdavall, poques reparacions li farien durant el cap de setmana, que començava l'endemà. L'observació el

va deixar prou contrariat, però es va conformar i va prendre la clau de ma casa, que li oferia perquè poguera instal·lar-se dilluns sense més tràmits.

La mitja hora següent, l'ocupàrem a parlar del tema que s'havia convertit en obligat en totes les nostres entrevistes a partir del fracàs de l'empresa. Ferran em va repetir allò que tenia un amic advocat que estava estudiant la manera de recuperar el milió i mig de pessetes que vaig donar, en dipòsit, als proveïdors japonesos i que jo ja havia perdut tota esperança de recuperar. Li vaig repetir que a tot el que jo aspirava era a oblidar aquell afer del negoci i a viure tranquil·la. Però aquesta vegada Ferran tenia alguna cosa més a afegir. Aleshores va adoptar un gest de suficiència que li havia vist en altres ocasions i que no em garantia res i em va explicar que estava ficat en negocis.

—¿Encara et queden ganexes? —li vaig dir, escèptica.

—Esta vegada sense arriscar diners, Mineta.

Em guaità de reüll i va afegir tot seguit:

—Sense arriscar diners de ningú. Si m'ixen bé les coses, tinc pensat compartir amb tu els guanys per tal de compensar-te de la pèrdua que has tingut, no cregues que no ho tinc present.

No hi vaig fer cap comentari. Jo sabia que aquells diners mai no els recuperaria, i no m'importava. Li vaig aconsellar que anara amb compte i ell em posà la mà damunt el muscle per a dir-me que no em preocupara. Tot seguit, prolongant el gest afectuós, em preguntà com portava «allò» de Carlos Gustavo. L'allusió no em va fer gens de gràcia.

—Xavi m'ho va comentar perquè no sabia què fer, si avisar-te o trencar-li directament la cara sense més miraments a aquell fill de puta. Ja saps com és el Xavi d'impulsiu.

—Va fer bé de deixar-m'ho a mi —vaig dir, sense ganes d'abordar el tema—. Ja sóc gran i no m'agrada que em traguén les castanyes del foc.

Davant la meua actitud, no va insistir. Però la capsa dels records ja era oberta i resultava difícil tornar a tancar-la. De manera que, quan Ferran es va acomiadar, jo em vaig quedar pegant-los voltes, a aquell trencacaps i a les paraules que tenia clavades al cor com si foren agulles. Fins i tot vaig tornar a sentir la veu de Carlos Gustavo dient «*regio, regio*» i la seua rialla fresca i agradable, i la mirada càlida d'aquells ulls que m'encisaven i en els quals tant havia confiat. I m'envaí la tristesa.